

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 8ης Ιουλίου 2021 *

«Προδικαστική παραπομπή – Οδηγία 96/71/ΕΟΚ – Άρθρο 1, παράγραφος 1, καθώς και άρθρα 3 και 5 – Απόσπαση εργαζομένων στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών – Οδηγοί οι οποίοι εργάζονται στον τομέα των διεθνών μεταφορών – Τήρηση του κατώτατου μισθού της χώρας αποσπάσεως – Ημερήσια αποζημίωση – Κανονισμός (ΕΚ) 561/2006 – Άρθρο 10 – Αμοιβή η οποία καταβάλλεται στους εργαζομένους ανάλογα με την κατανάλωση καυσίμου»

Στην υπόθεση C-428/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (πρωτοβάθμιο δικαστήριο διοικητικών και εργατικών διαφορών Gyula, Ουγγαρία) με απόφαση της 20ής Μαΐου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 4 Ιουνίου 2019, στο πλαίσιο της δίκης

OL,

PM,

RO

κατά

Rapidsped Fuvarozási és Szállítmányozási Zrt.,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, L. Bay Larsen (εισηγητή), C. Toader, M. Safjan και N. Jääskinen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– οι OL, PM και RO, εκπροσωπούμενοι από τον Gy. Lurkónics, ügyvéd,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ουγγρική.

- η Rapidsped Fuvarozási és Szállítmányozási Zrt., εκπροσωπούμενη από τον D. Kaszás, ügyvéd,
- η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Z. Fehér και G. Koós, καθώς και από την M. M. Tátrai,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις A.-L. Desjonquières και C. Mosser,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. Bulterman και P. Huurnink,
- η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, αρχικώς εκπροσωπούμενη από τους W. Mölls, B.-R. Killmann και L. Havas, στη συνέχεια από τους B.-R. Killmann και L. Havas,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 6ης Μαΐου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, καθώς και των άρθρων 3 και 5 της οδηγίας 96/71/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με την απόσπαση εργαζομένων στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών (ΕΕ 1997, L 18, σ. 1), και του άρθρου 10 του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών και για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 3821/85 και (ΕΚ) 2135/98 του Συμβουλίου καθώς και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3820/85 του Συμβουλίου (ΕΕ 2006, L 102, σ. 1).
- 2 Η εν λόγω αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ, αφενός, των OL, PM και RO και, αφετέρου, της Rapidsped Fuvarozási és Szállítmányozási Zrt. (στο εξής: Rapidsped) σχετικά με αίτημα των πρώτων, υπό την ιδιότητά τους ως οδηγών εργαζομένων στον τομέα των διεθνών μεταφορών, να τους καταβάλει η Rapidsped, η οποία είναι ο εργοδότης τους, μισθό λαμβάνοντας υπόψη τον κατώτατο μισθό που ισχύει στη Γαλλία όσον αφορά την εργασία που παρασχέθηκε στην εν λόγω χώρα.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 96/71

- 3 Το άρθρο 1 της οδηγίας 96/71, με τίτλο «Πεδίο εφαρμογής», προβλέπει τα εξής:

«1. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται στις εγκατεστημένες σε κράτος μέλος επιχειρήσεις οι οποίες, στο πλαίσιο διεθνικής παροχής υπηρεσιών, προβαίνουν σε απόσπαση εργαζομένων, σύμφωνα με την παράγραφο 3, στο έδαφος κράτους μέλους.

2. Η παρούσα οδηγία δεν εφαρμόζεται στις επιχειρήσεις εμπορικής ναυτιλίας όσον αφορά το ναυτιλόμενο προσωπικό.

3. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται όταν οι επιχειρήσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 1 λαμβάνουν ένα από τα ακόλουθα διεθνικά μέτρα:

α) αποσπούν έναν εργαζόμενο, για λογαριασμό τους και υπό τη διεύθυνσή τους, στο έδαφος κράτους μέλους, στο πλαίσιο σύμβασης που συνάπτεται μεταξύ της επιχείρησης αποστολής και του παραλήπτη της παροχής υπηρεσιών που ασκεί τις δραστηριότητές του στο εν λόγω κράτος μέλος, εφόσον υφίσταται εργασιακή σχέση ανάμεσα στην επιχείρηση αποστολής και τον εργαζόμενο κατά το χρόνο της απόσπασης

[...].»

- 4 Το άρθρο 2 της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Ορισμοί», προβλέπει τα εξής:

«1. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ως αποσπασμένος νοείται ο εργαζόμενος ο οποίος, για ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα, εκτελεί την εργασία του στο έδαφος κράτους μέλους άλλου από εκείνο στο έδαφος του οποίου εργάζεται συνήθως.

2. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, η έννοια του εργαζόμενου είναι εκείνη που εφαρμόζεται από το δίκαιο του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου είναι αποσπασμένος ο εργαζόμενος.»

- 5 Το άρθρο 3 της ίδιας οδηγίας, με τίτλο «Όροι εργασίας και απασχόλησης», προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη φροντίζουν ώστε, ανεξάρτητα από το δίκαιο που διέπει τη σχέση εργασίας, οι επιχειρήσεις που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1 να εγγυώνται στους εργαζόμενους που είναι αποσπασμένοι στο έδαφός τους, τους όρους εργασίας και απασχόλησης σχετικά με τα θέματα που αναφέρονται κατωτέρω, οι οποίοι, στο κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου εκτελείται η εργασία, καθορίζονται από:

– νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις

και/ή

- συλλογικές συμβάσεις ή διαιτητικές αποφάσεις οι οποίες έχουν αναγορευθεί σε κανόνες γενικής εφαρμογής κατά την έννοια της παραγράφου 8, εφόσον αφορούν τις δραστηριότητες που αναφέρονται στο παράρτημα:

[...]

- γ) ελάχιστα όρια μισθού, συμπεριλαμβανομένων των αποζημιώσεων υπερωριακής εργασίας· το παρόν σημείο δεν εφαρμόζεται στα συμπληρωματικά επαγγελματικά συνταξιοδοτικά συστήματα·

[...].

Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, η έννοια των ελάχιστων ορίων μισθού που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο στοιχείο γ), ορίζεται από τη νομοθεσία ή/και την εθνική πρακτική του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου έχει αποσπασθεί ο εργαζόμενος.

[...]

7. Οι παράγραφοι 1 έως 6 δεν εμποδίζουν την εφαρμογή όρων απασχόλησης και εργασίας ευνοϊκότερων για τους εργαζομένους.

Τα σχετικά με την απόσπαση επιδόματα θεωρούνται ως τμήμα του κατώτατου μισθού, εφόσον δεν καταβάλλονται υπό μορφή επιστροφής των εξόδων που προκλήθηκαν πράγματι λόγω της απόσπασης, όπως τα έξοδα ταξιδιού, στέγης ή διατροφής.

[...]»

- 6 Το άρθρο 5 της εν λόγω οδηγίας, με τίτλο «Μέτρα», προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα κατάλληλα μέτρα σε περίπτωση μη τήρησης της παρούσας οδηγίας.

Φροντίζουν, ιδίως, ώστε οι εργαζόμενοι ή/και οι εκπρόσωποί τους να έχουν στη διάθεσή τους τις κατάλληλες διαδικασίες για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που προβλέπει η παρούσα οδηγία.»

- 7 Το άρθρο 6 της οδηγίας 96/71, με τίτλο «Δικαστική αρμοδιότητα», προβλέπει τα εξής:

«Για την άσκηση του κατ' άρθρον 3 δικαιώματος που άπτεται των όρων εργασίας και απασχόλησης, είναι δυνατόν να εγερθεί αγωγή στο κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου ο εργαζόμενος είναι ή ήταν αποσπασμένος, υπό την επιφύλαξη, ενδεχομένως, του δικαιώματος εγέρσεως αγωγής, σύμφωνα με τις υφιστάμενες διεθνείς συμβάσεις περί δικαστικής αρμοδιότητας, σε άλλο κράτος.»

Η οδηγία 2003/59/EK

- 8 Η οδηγία 2003/59/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 2003, σχετικά με την αρχική επιμόρφωση και την περιοδική κατάρτιση των οδηγών ορισμένων οδικών οχημάτων τα οποία χρησιμοποιούνται για τη μεταφορά εμπορευμάτων ή επιβατών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3820/85 του Συμβουλίου και της οδηγίας 91/439/ΕΟΚ του Συμβουλίου και για την κατάργηση της οδηγίας 76/914/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ 2003, L 226,

σ. 4), αναφέρει στην αιτιολογική σκέψη 10 ότι η ανάπτυξη της αμυντικής οδήγησης, η οποία συμβαδίζει με την ορθολογική κατανάλωση καυσίμου, θα έχει θετικά αποτελέσματα τόσο στην κοινωνία όσο και στον ίδιο τον τομέα των οδικών μεταφορών.

9 Το άρθρο 1 της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Πεδίο εφαρμογής», προβλέπει τα εξής:

«Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται στην δραστηριότητα της οδήγησης από:

α) υπηκόους κράτους μέλους και

β) υπηκόους τρίτων χωρών οι οποίοι απασχολούνται ή χρησιμοποιούνται από επιχείρηση εγκατεστημένη σε κράτος μέλος,

εφεξής αποκαλούμενους “οδηγούς”, οι οποίοι πραγματοποιούν οδικές μεταφορές εντός της Κοινότητας στο δημόσιο οδικό δίκτυο με:

– οχήματα για τα οποία απαιτείται άδεια οδήγησης μιας από τις κατηγορίες C1, C1 + E, C, C + E, όπως αυτές ορίζονται στην οδηγία 91/439/ΕΟΚ [του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1991, για την άδεια οδήγησης (ΕΕ 1991, L 237, σ. 1)] ή άδεια οδήγησης η οποία αναγνωρίζεται ως ισοδύναμη,

[...].».

10 Το παράρτημα I της εν λόγω οδηγίας φέρει τον τίτλο «Στοιχειώδεις απαιτήσεις για την επιμόρφωση και την κατάρτιση». Κατά το τμήμα 1, σημείο 1.3, της οδηγίας, οι γνώσεις που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τη διαπίστωση της αρχικής επιμορφώσεως και της περιοδικής κατάρτισεως του οδηγού από τα κράτη μέλη πρέπει να αφορούν, μεταξύ άλλων, τη βελτιστοποίηση της καταναλώσεως καυσίμου σε σχέση με τις άδειες C, C + E, C1, C1 + E.

Η οδηγία 2006/126/ΕΚ

11 Η οδηγία 2006/126/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2006, για την άδεια οδήγησης (ΕΕ 2006, L 403, σ. 18), κατάργησε και αντικατέστησε την οδηγία 91/439 από 19ης Ιανουαρίου 2013. Από το άρθρο 4 της οδηγίας 2006/126, σε συνδυασμό με τον πίνακα αντιστοιχίας που περιλαμβάνεται στο παράρτημα III της οδηγίας 2003/59, προκύπτει ότι οι άδειες C, C + E, C1, C1 + E, τις οποίες αφορά η τελευταία αυτή οδηγία, αφορούν οχήματα που χρησιμοποιούνται, μεταξύ άλλων, για την οδική μεταφορά εμπορευμάτων, των οποίων η μέγιστη επιτρεπόμενη μάζα υπερβαίνει τους 3,5 τόνους.

12 Κατά το άρθρο 17, τρίτο εδάφιο, της οδηγίας 2006/126, οι παραπομπές στην καταργηθείσα οδηγία 91/439 θεωρούνται ως παραπομπές στην οδηγία 2006/126.

Ο κανονισμός 561/2006

13 Βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 561/2006, ο κανονισμός αυτός εφαρμόζεται στις οδικές μεταφορές εμπορευμάτων, μεταξύ άλλων, όταν το μέγιστο επιτρεπόμενο βάρος των οχημάτων, συμπεριλαμβανομένου οποιουδήποτε ρυμουλκούμενου ή ημιρυμουλκούμενου, υπερβαίνει τους 3,5 τόνους.

- 14 Το άρθρο 10, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Η επιχείρηση μεταφορών δεν αμείβει τους οδηγούς που απασχολεί ή διαθέτει, ακόμη και εάν οι αμοιβές έχουν τη μορφή επιδόματος ή μισθολογικής αύξησης, σε συνάρτηση με τις διανυόμενες αποστάσεις ή/και με τον όγκο των μεταφερομένων εμπορευμάτων, εάν οι αμοιβές αυτές είναι τέτοιες φύσεως ώστε να θέτουν σε κίνδυνο την οδική ασφάλεια ή/και να ενθαρρύνουν την παράβαση του παρόντος κανονισμού.»

Ο κανονισμός (ΕΚ) 44/2001

- 15 Το άρθρο 68 του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1), προέβλεπε, στην παράγραφο 1, ότι ο κανονισμός αυτός αντικαθιστούσε, μεταξύ των κρατών μελών, τη Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως είχε τροποποιηθεί από τις διαδοχικές συμβάσεις για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στην εν λόγω Σύμβαση (στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών), εξαιρουμένων ορισμένων εδαφών των κρατών μελών και, στην παράγραφο 2, ότι, καθόσον ο κανονισμός αυτός αντικαθιστούσε μεταξύ των κρατών μελών τις διατάξεις της Συμβάσεως των Βρυξελλών, κάθε παραπομπή στην εν λόγω Σύμβαση έπρεπε να νοείται ως γενομένη στον εν λόγω κανονισμό.

Ο κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012

- 16 Ο κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1), αναφέρει στην αιτιολογική του σκέψη 8 τα εξής:

«Στις 22 Δεκεμβρίου 2000 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό [44/2001] που αντικατέστησε τη [Σύμβαση των Βρυξελλών], σε ό,τι αφορά τα εδάφη των κρατών μελών που καλύπτονται από τη ΣΛΕΕ στις σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών εκτός της Δανίας. Με την απόφαση 2006/325/ΕΚ του Συμβουλίου [της 27ης Απριλίου 2006, σχετικά με τη σύναψη της συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και του Βασιλείου της Δανίας για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2006, L 120, σ. 22),] η Κοινότητα συνήψε συμφωνία με τη Δανία που εξασφαλίζει την εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού [44/2001] στη Δανία. [...]

- 17 Βάσει του άρθρου 21, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού, εργοδότης που έχει την κατοικία του στο έδαφος κράτους μέλους μπορεί να εναχθεί ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους όπου έχει την κατοικία του.
- 18 Κατά το άρθρο 62, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, για να καθορίσει αν διάδικος έχει την κατοικία του στο έδαφος του κράτους μέλους του επιληφθέντος δικαστηρίου, το δικαστήριο εφαρμόζει το εθνικό δίκαιο.
- 19 Κατά το άρθρο 80 του κανονισμού 1215/2012, ο κανονισμός αυτός καταργεί τον κανονισμό 44/2001. Οι παραπομπές στον καταργούμενο κανονισμό θεωρούνται ότι γίνονται στον κανονισμό 1215/2012.

Το ουγγρικό δίκαιο

- 20 Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (νόμου I του 2012, περί θεσπίσεως εργατικού κώδικα, στο εξής: εργατικός κώδικας) προβλέπει ότι, πλην αντίθετης διατάξεως, ο εν λόγω κώδικας εφαρμόζεται όταν ο εργαζόμενος παρέχει συνήθως την εργασία του στην Ουγγαρία.
- 21 Το άρθρο 285 του εργατικού κώδικα προβλέπει τα εξής:
- «1. Οι εργαζόμενοι και οι εργοδότες δύνανται να ασκούν ενώπιον δικαστηρίου τις αγωγές που απορρέουν από την εργασιακή σχέση ή τον παρόντα νόμο, ενώ οι συνδικαλιστικές οργανώσεις και τα συμβούλια εργαζομένων μπορούν να ασκούν ενώπιον δικαστηρίου τις αγωγές που απορρέουν από τον παρόντα νόμο, από συλλογική σύμβαση ή από επιχειρησιακή σύμβαση.
- [...]
4. Βάσει των προβλεπομένων στο άρθρο 295, οι εργαζόμενοι δύνανται επίσης να ασκούν ενώπιον των ουγγρικών δικαστηρίων τις αγωγές όσον αφορά τον χρόνο που εργάστηκαν στην Ουγγαρία.»
- 22 Το άρθρο 295, παράγραφος 1, του εργατικού κώδικα προβλέπει τα εξής:
- «Εάν, βάσει συμφωνίας με τρίτο πρόσωπο, αλλοδαπός εργοδότης προσλάβει εργαζόμενο στο έδαφος της Ουγγαρίας συνάπτοντας εργασιακή σχέση στην οποία δεν εφαρμόζεται ο παρών νόμος βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, στην εν λόγω εργασιακή σχέση εφαρμόζονται η ουγγρική νομοθεσία καθώς και οι διατάξεις της συλλογικής συμβάσεως που εφαρμόζεται στην εργασιακή σχέση, υπό την επιφύλαξη των προβλεπομένων στην παράγραφο 4, όσον αφορά:
- a) τη μέγιστη περίοδο εργασίας και την ελάχιστη περίοδο αναπαύσεως·
 - b) την ελάχιστη διάρκεια της ετήσιας αδειάς μετ' αποδοχών·
 - c) το ύψος του κατώτατου μισθού·
 - d) τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στα άρθρα 214 έως 222 σε σχέση με τις εταιρίες προσωρινής απασχολήσεως·
 - e) τις συνθήκες ασφάλειας στην εργασία·
 - f) τις συνθήκες απασχόλησης και εργασίας των εγκύων και γυναικών με νήπια, καθώς και των νέων εργαζομένων, καθώς και
 - g) την απαίτηση περί ίσης μεταχειρίσεως.»
- 23 Κατά το άρθρο 299 του εν λόγω κώδικα, αυτός έχει ως σκοπό τη μεταφορά, μεταξύ άλλων, της οδηγίας 96/71 στο εσωτερικό δίκαιο.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 24 Οι OL, PM και RO (στο εξής: ενάγοντες στην κύρια δίκη οδηγοί) συνήψαν, αντιστοίχως, στις 12 Ιουνίου 2015, στις 7 Ιουλίου 2016 και στις 26 Αυγούστου 2016, σύμβαση εργασίας για τη θέση οδηγού φορτηγού με τη Rapidsped, εταιρία εδρεύουσα στην Ουγγαρία.
- 25 Οι συμβάσεις αυτές, οι οποίες έχουν πανομοιότυπη διατύπωση, προβλέπουν ότι, μολονότι ο εργαζόμενος έχει ως αντικείμενο εργασίας, πέραν της εκτέλεσως διεθνών μεταφορών εμπορευμάτων, την εκτέλεση εσωτερικών μεταφορών εμπορευμάτων, πρέπει κατά κανόνα να εκτελεί την εργασία του σε τόπους που βρίσκονται συχνά και κυρίως στην αλλοδαπή, χωρίς ωστόσο η εργασία που παρέχεται στην αλλοδαπή να έχει μόνιμο χαρακτήρα.
- 26 Κατά το ουγγρικό δίκαιο, ο εργαζόμενος δικαιούται ημερήσια αποζημίωση για την εργασία που παρέχεται στην αλλοδαπή. Από τη δικογραφία και, ιδίως, από ένα έγγραφο προς ενημέρωση των εργαζομένων που εξέδωσε η Rapidsped, προκύπτει ότι το ύψος της αποζημίωσης αυτής αυξανόταν ανάλογα με τη διάρκεια της περιόδου αποσπάσεως του εργαζομένου στην αλλοδαπή, η οποία, σύμφωνα με τη σύμβαση, μπορούσε να κυμαίνεται, καταρχήν, από τρεις έως πέντε εβδομάδες, κατ' επιλογήν του εργαζομένου. Το ίδιο έγγραφο διευκρίνιζε ότι η εν λόγω αποζημίωση είχε ως σκοπό να καλύψει τα έξοδα που πραγματοποιήθηκαν στην αλλοδαπή.
- 27 Εξάλλου, οι ως άνω συμβάσεις εργασίας των εναγόντων στην κύρια δίκη οδηγών προέβλεπαν την καταβολή επιδόματος εξοικονομήσεως καυσίμων σε αυτούς, κατά διακριτική ευχέρεια του εργοδότη, βάσει μαθηματικού τύπου που υπολόγιζε την κατανάλωση καυσίμων σε σχέση με τη διανυθείσα απόσταση.
- 28 Οι ενάγοντες στην κύρια δίκη οδηγοί εκτελούσαν την εργασία τους μεταβαίνοντας στη Γαλλία με μικρό λεωφορείο. Καθ' όλη τη διάρκεια της αποσπάσεως, οι υπηρεσίες αποστολών της Rapidsped καθόριζαν τις προς εκτέλεση μεταφορικές εργασίες, δηλαδή σε ποια ημερομηνία, με ποιο όχημα και μέσω ποιας διαδρομής έπρεπε να μεταφερθούν τα εμπορεύματα. Λόγω των κανόνων περί ενδομεταφορών, οι εν λόγω οδηγοί διέρχονταν τα σύνορα κατ' επανάληψη.
- 29 Κατά την έναρξη κάθε περιόδου αποσπάσεως, η Rapidsped χορηγούσε στους ενάγοντες στην κύρια δίκη οδηγούς δήλωση επικυρωμένη από Ούγγρο συμβολαιογράφο και βεβαίωση αποσπάσεως εκδοθείσα από το γαλλικό υπουργείο Εργασίας, με τις οποίες πιστοποιούνταν ότι το ωρομίσθιό τους ανερχόταν σε 10,40 ευρώ ανά ώρα, δηλαδή ημερομίσθιο υψηλότερο από το γαλλικό κατώτατο ωρομίσθιο που ίσχυε στον τομέα των οδικών μεταφορών, το οποίο ανερχόταν σε 9,76 ευρώ ανά ώρα.
- 30 Οι ενάγοντες στην κύρια δίκη οδηγοί άσκησαν αγωγή ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, ήτοι του Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου διοικητικών και εργατικών διαφορών Gyula, Ουγγαρία), προβάλλοντας ότι ο αντίστοιχος προς τον χρόνο εργασίας στη Γαλλία μισθός τους δεν ανερχόταν στο ύψος του γαλλικού κατώτατου μισθού.
- 31 Βάσει των συμβάσεων εργασίας των εναγόντων στην κύρια δίκη οδηγών, αυτοί λάμβαναν στην πραγματικότητα, κατά τη διάρκεια του έτους 2018, ακαθάριστες μηνιαίες αποδοχές ύψους 545 ευρώ, ήτοι 3,24 ευρώ ανά ώρα. Όσον αφορά τη διαφορά των 6,52 ευρώ ανά ώρα μεταξύ του γαλλικού κατώτατου μισθού και του ωρομισθίου που λάμβαναν οι εν λόγω οδηγοί, η Rapidsped προβάλλει ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου ότι καλυπτόταν από το ποσό της ημερήσιας

αποζημιώσεως και του επιδόματος εξοικονομήσεως καυσίμων που καταβαλλόταν στους οδηγούς, διότι αυτά αποτελούσαν τμήμα του μισθού τους, πράγμα το οποίο οι εν λόγω οδηγοί αμφισβητούν.

- 32 Κατά το αιτούν δικαστήριο, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η οδηγία 96/71 έχει εφαρμογή στις διεθνείς μεταφορές εμπορευμάτων, η κατάσταση που αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης εμπίπτει στην οδηγία αυτή, δεδομένου ότι ο εγγεγραμμένος στην Ουγγαρία εργοδότης, ήτοι η Rapidsped, αποσπά Ούγγρους εργαζομένους, ήτοι τους ενάγοντες στην κύρια δίκη οδηγούς, οι οποίοι απασχολούνται δυνάμει του ουγγρικού εργατικού δικαίου, σε άλλα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για λογαριασμό του και υπό τις οδηγίες του, με σκοπό την παροχή υπηρεσιών μεταφοράς εμπορευμάτων στους πελάτες του τόπου αποσπάσεως. Καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου, οι εργαζόμενοι τελούσαν σε σχέση εργασίας με τη Rapidsped, η οποία ήταν υπεύθυνη για την απόσπαση.
- 33 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (πρωτοβάθμιο δικαστήριο διοικητικών και εργατικών διαφορών Gyula) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Έχει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της [οδηγίας 96/71], σε συνδυασμό με τα άρθρα της 3 και 5, καθώς και με τα άρθρα 285 και 299 του ουγγρικού εργατικού κώδικα, την έννοια ότι Ούγγροι εργαζόμενοι μπορούν να επικαλεσθούν παράβαση της οδηγίας αυτής και της γαλλικής νομοθεσίας περί κατώτατου μισθού έναντι των Ούγγρων εργοδοτών τους σε δίκη κινηθείσα ενώπιον των ουγγρικών δικαστηρίων;
 - 2) Πρέπει να θεωρούνται τμήμα του μισθού οι ημερήσιες αποζημιώσεις οι οποίες προορίζονται για κάλυψη των εξόδων που πραγματοποιούνται κατά την απόσπαση εργαζομένου στο εξωτερικό;
 - 3) Αντιβαίνει στο άρθρο 10 του [κανονισμού 561/2006] η πρακτική κατά την οποία, σε περίπτωση εξοικονομήσεως λόγω χαμηλότερης καταναλώσεως καυσίμου σε συνάρτηση προς τη διανυθείσα απόσταση, ο εργοδότης καταβάλλει, βάσει μαθηματικού τύπου, στον οδηγό του οχήματος μεταφοράς επίδομα το οποίο δεν αποτελεί τμήμα του μισθού που προβλέπεται στη σύμβασή του εργασίας και για το οποίο δεν καταβάλλονται φόροι ή εισφορές κοινωνικής ασφάλισης, ενώ προκειμένου να επιτύχουν αυτή την εξοικονόμηση καυσίμου, οι οδηγοί οχημάτων παροτρύνονται να οδηγούν κατά τρόπο που θα μπορούσε να θέτει σε κίνδυνο την οδική ασφάλεια (π.χ. οδηγώντας για το μεγαλύτερο δυνατό χρονικό διάστημα με το κιβώτιο ταχυτήτων στο νεκρό σημείο σε κατωφύριες);
 - 4) Εφαρμόζεται η [οδηγία 96/71] στη διεθνή μεταφορά εμπορευμάτων, λαμβανομένου ιδίως υπόψη ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κίνησε διαδικασία επί παραβάσει κατά της Γαλλίας και της Γερμανίας λόγω της εκ μέρους τους εφαρμογής της νομοθεσίας τους σχετικά με τον κατώτατο μισθό και στον τομέα των οδικών μεταφορών;
 - 5) Εάν δεν έχει μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο, μπορεί μια οδηγία να δημιουργεί καθ' εαυτήν υποχρεώσεις για ιδιώτη και, επομένως, να συνιστά αφ' εαυτής τη βάση αγωγής κατά ιδιώτη σε διαφορά ενώπιον εθνικού δικαστηρίου;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του τετάρτου ερωτήματος

- 34 Με το τέταρτο ερώτημά του, το οποίο πρέπει να εξεταστεί πρώτο, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν η οδηγία 96/71 έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται στις διεθνικές παροχές υπηρεσιών στον τομέα των οδικών μεταφορών.
- 35 Υπενθυμίζεται ότι, στη σκέψη 41 της αποφάσεως της 1ης Δεκεμβρίου 2020, *Federatie Nederlandse Vakbeweging* (C-815/18, EU:C:2020:976), το Δικαστήριο έκρινε ότι πράγματι εφαρμόζεται η εν λόγω οδηγία.
- 36 Κατόπιν τούτου, στο τέταρτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η οδηγία 96/71 έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται στις διεθνικές παροχές υπηρεσιών στον τομέα των οδικών μεταφορών.

Επί του πρώτου ερωτήματος

- 37 Με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 96/71, σε συνδυασμό με τα άρθρα 3 και 5 αυτής, έχει την έννοια ότι η εκ μέρους του εγκατεστημένου σε κράτος μέλος εργοδότη παράβαση της νομοθεσίας ενός άλλου κράτους μέλους όσον αφορά τον κατώτατο μισθό δύναται να προβληθεί κατά του συγκεκριμένου εργοδότη από αποσπασμένους εργαζομένους του πρώτου κράτους μέλους ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού.
- 38 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, προκειμένου να διασφαλιστεί η τήρηση ενός πυρήνα επιτακτικών κανόνων ελάχιστης προστασίας, το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 96/71 προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε, ανεξάρτητα από το δίκαιο που διέπει τη σχέση εργασίας, οι επιχειρήσεις οι οποίες είναι εγκατεστημένες σε ένα κράτος μέλος να εγγυώνται, στο πλαίσιο διεθνικής παροχής υπηρεσιών, στους εργαζομένους που έχουν αποσπασθεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους τους όρους εργασίας και απασχολήσεως που εφαρμόζονται στο έδαφος αυτού όσον αφορά τα θέματα που απαριθμούνται στη συγκεκριμένη διάταξη και, ιδίως, το ύψος του κατώτατου μισθού (πρβλ. απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2015, *Sähköalojen ammattiliitto*, C-396/13, EU:C:2015:86, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 39 Όσον αφορά το άρθρο 5 της οδηγίας 96/71, το δεύτερο εδάφιο της διατάξεως αυτής επιβάλλει στα κράτη μέλη να μεριμνούν, ειδικότερα, ώστε οι αποσπασμένοι εργαζόμενοι να έχουν στη διάθεσή τους τις κατάλληλες διαδικασίες για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που προβλέπει η οδηγία αυτή. Ως εκ τούτου, οι εν λόγω εργαζόμενοι πρέπει να μπορούν να αξιώνουν ενδίκως την τήρηση των όρων εργασίας και απασχολήσεως που προβλέπονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, μεταξύ των οποίων και εκείνων που αφορούν το ύψος του κατώτατου μισθού.
- 40 Το άρθρο 6 της οδηγίας 96/71 προβλέπει ότι, εκτός από τη δυνατότητα των αποσπασμένων εργαζομένων να ασκήσουν, σε κράτος μέλος του οποίου τα δικαστήρια έχουν διεθνή δικαιοδοσία σύμφωνα με τις υφιστάμενες διεθνείς συμβάσεις, αγωγή για την προστασία του δικαιώματος στους όρους εργασίας και απασχολήσεως που εγγυάται το άρθρο 3 της οδηγίας αυτής, οι εν λόγω εργαζόμενοι μπορούν επίσης να ασκήσουν τέτοια αγωγή ενώπιον των αρμόδιων δικαστηρίων του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου είναι ή ήταν αποσπασμένοι.

- 41 Επομένως, το άρθρο 3, παράγραφος 1, καθώς και τα άρθρα 5 και 6 της οδηγίας 96/71 έχουν την έννοια ότι εγγυώνται στον αποσπασμένο εργαζόμενο, ανεξαρτήτως του δικαίου που διέπει τη σχέση εργασίας, το δικαίωμα να επικαλεστεί και να προβάλει, ενώπιον οποιουδήποτε από τα αρμόδια δικαστήρια που αναφέρονται στην προηγούμενη σκέψη, τις διατάξεις του κράτους μέλους υποδοχής σχετικά με τους όρους εργασίας και απασχόλησης όσον αφορά τα θέματα που απαριθμούνται στην πρώτη αυτή διάταξη και, ιδίως, το ύψος του κατώτατου μισθού.
- 42 Τέλος, επισημαίνεται ότι, κατά το άρθρο 21, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012, στο οποίο παραπέμπει εμμέσως το άρθρο 6 της οδηγίας 96/71 μέσω της μνείας των «υφιστάμενων διεθνών συμβάσεων περί δικαστικής αρμοδιότητας», εργοδότης ο οποίος έχει την κατοικία του στο έδαφος κράτους μέλους δύναται να εναχθεί ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους όπου έχει την κατοικία του.
- 43 Επιπροσθέτως, το άρθρο 62, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 προβλέπει ότι για να καθορίσει αν διάδικος έχει την κατοικία του στο έδαφος του κράτους μέλους του επιληφθέντος δικαστηρίου, το δικαστήριο εφαρμόζει το εθνικό δίκαιο.
- 44 Επομένως, στην προκειμένη περίπτωση, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει, προκειμένου να διαπιστώσει αν έχει δικαιοδοσία δυνάμει του κανονισμού 1215/2012, αν ο εργοδότης των εναγόντων στην κύρια δίκη οδηγών πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει την κατοικία του στην Ουγγαρία δυνάμει του δικαίου του οικείου κράτους μέλους.
- 45 Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, και το άρθρο 6 της οδηγίας 96/71, σε συνδυασμό με το άρθρο 5 αυτής, έχουν την έννοια ότι η εκ μέρους του εγκατεστημένου σε κράτος μέλος εργοδότη παράβαση της νομοθεσίας ενός άλλου κράτους μέλους όσον αφορά τον κατώτατο μισθό πρέπει να δύναται να προβληθεί κατά του συγκεκριμένου εργοδότη από αποσπασμένους εργαζομένους του πρώτου κράτους μέλους ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού, εφόσον τα εν λόγω δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

- 46 Με το δεύτερο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 3, παράγραφος 7, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 96/71 έχει την έννοια ότι η ημερήσια αποζημίωση που προορίζεται να καλύψει τις δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της αποσπάσεως των εργαζομένων στην αλλοδαπή πρέπει να θεωρείται ως τμήμα του κατώτατου μισθού.
- 47 Συνεπώς, επισημαίνεται, αφενός, ότι με το άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 96/71 γίνεται ρητή παραπομπή στη νομοθεσία ή την εθνική πρακτική του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου είναι αποσπασμένος ο εργαζόμενος, όσον αφορά τον καθορισμό των ορίων του κατώτατου μισθού κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας αυτής (απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2015, Sähköalojen ammattiliitto, C-396/13, EU:C:2015:86, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 48 Αφετέρου, το άρθρο 3, παράγραφος 7, δεύτερο εδάφιο, της εν λόγω οδηγίας διευκρινίζει, όσον αφορά τα σχετικά με την απόσπαση επιδόματα, κατά πόσον τα στοιχεία αυτά των αποδοχών θεωρούνται τμήμα του κατώτατου μισθού στο πλαίσιο των όρων εργασίας και απασχολήσεως που ορίζονται στο άρθρο 3 της ίδιας οδηγίας (απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2015, Sähköalojen ammattiliitto, C-396/13, EU:C:2015:86, σκέψη 33).

- 49 Όσον αφορά το ζήτημα αν ημερήσια αποζημίωση όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης αποτελεί τμήμα του κατώτατου μισθού κατά την έννοια του άρθρου 3 της οδηγίας 96/71, υπενθυμίζεται ότι, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 7, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 96/71, η αποζημίωση πρέπει να χαρακτηρίζεται ως «επίδομα σχετικό με την απόσπαση» το οποίο αποτελεί τμήμα του κατώτατου μισθού εφόσον δεν καταβάλλεται στους εργαζομένους υπό μορφή επιστροφής των εξόδων που προκλήθηκαν πράγματι λόγω της αποσπάσεως.
- 50 Εν προκειμένω, μολονότι η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης ημερήσια αποζημίωση περιγράφεται, στο ενημερωτικό σημείωμα της Rapidsped προς το προσωπικό της, ως προοριζόμενη να καλύψει τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν στο εξωτερικό οι αποσπασμένοι εργαζόμενοι, το ποσό της αποζημίωσης αυτής διαφέρει αναλόγως του αν η απόσπαση διαρκεί τρεις, τέσσερις, πέντε εβδομάδες ή περισσότερο. Από το δεύτερο όμως αυτό στοιχείο, ιδίως δε από τον κατ' αποκοπήν και προοδευτικό χαρακτήρα της εν λόγω αποζημίωσης, προκύπτει ότι αυτή δεν έχει ως αντικείμενο τόσο την κάλυψη των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν οι εργαζόμενοι στην αλλοδαπή, αλλά μάλλον, όπως και η αποζημίωση η οποία εξετάστηκε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2015, *Sähköalojen ammattiliitto* (C-396/13, EU:C:2015:86, σκέψη 48), την αντιστάθμιση των δυσχερειών που οφείλονται στην απόσπαση, οι οποίες συνίστανται στην απομάκρυνση των συγκεκριμένων εργαζομένων από το σύνηθες περιβάλλον τους.
- 51 Επιπροσθέτως, από τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο δεν προκύπτει ότι η επίμαχη αποζημίωση καταβάλλεται ως επιστροφή εξόδων που όντως πραγματοποιήθηκαν, όπως τα έξοδα ταξιδιού, κατοικίας ή διατροφής.
- 52 Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι οι προσαυξήσεις και οι πρόσθετες παροχές, οι οποίες δεν αναγνωρίζονται, από την εθνική νομοθεσία ή την πρακτική του κράτους μέλους στο οποίο είναι αποσπασμένος ο εργαζόμενος, ως στοιχεία του κατώτατου μισθού και οι οποίες μεταβάλλουν τη σχέση μεταξύ της παροχής του εργαζομένου, αφενός, και της αντιπαροχής που αυτός λαμβάνει, αφετέρου, δεν μπορούν, δυνάμει των διατάξεων της οδηγίας 96/71, να θεωρηθούν ως περιλαμβανόμενα στον κατώτατο μισθό στοιχεία. Πράγματι, είναι απολύτως εύλογο, εφόσον ένας εργοδότης απαιτεί από τον εργαζόμενο να παράσχει πρόσθετη εργασία ή να εργασθεί υπό ιδιαίτερες συνθήκες, ο εργαζόμενος να αποζημιώνεται για την πρόσθετη αυτή παροχή υπηρεσιών, χωρίς η εν λόγω αποζημίωση να συνυπολογίζεται για τον καθορισμό του κατώτατου μισθού (απόφαση της 14ης Απριλίου 2005, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-341/02, EU:C:2005:220, σκέψεις 39 και 40).
- 53 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Δικαστήριο δεν έχει στη διάθεσή του όλα τα κρίσιμα στοιχεία, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να προβεί στον αναγκαίο σχετικό έλεγχο.
- 54 Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 3, παράγραφος 7, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 96/71 έχει την έννοια ότι ημερήσια αποζημίωση της οποίας το ποσό διαφέρει ανάλογα με τη διάρκεια της αποσπάσεως του εργαζομένου συνιστά επίδομα σχετικό με την απόσπαση που αποτελεί μέρος του κατώτατου μισθού, εκτός αν καταβάλλεται ως επιστροφή των δαπανών στις οποίες πράγματι υποβλήθηκε ο εργαζόμενος λόγω της αποσπάσεως, όπως τα έξοδα ταξιδιού, κατοικίας ή διατροφής ή αν αντιστοιχεί σε προσαύξηση η οποία μεταβάλλει τη σχέση μεταξύ της παροχής του εργαζομένου, αφενός, και της αντιπαροχής που αυτός λαμβάνει, αφετέρου.

Επί του τρίτου ερωτήματος

- 55 Με το τρίτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 10 του κανονισμού 561/2006 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει σε επιχείρηση οδικών μεταφορών να χορηγεί στους οδηγούς επίδομα υπολογιζόμενο επί της εξοικονομήσεως που επετεύχθη υπό τη μορφή μειώσεως της καταναλώσεως καυσίμων σε συνάρτηση με τη διανυθείσα διαδρομή.
- 56 Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 561/2006, η επιχείρηση μεταφορών δεν επιτρέπεται να αμείβει τους οδηγούς που απασχολεί ή διαθέτει, ακόμη και εάν οι αμοιβές έχουν τη μορφή επιδόματος ή μισθολογικής αύξησης, σε συνάρτηση με τις διανυόμενες αποστάσεις και/ή με τον όγκο των μεταφερομένων εμπορευμάτων, εάν οι αμοιβές αυτές είναι τέτοιας φύσεως ώστε να θέτουν σε κίνδυνο την οδική ασφάλεια ή/και να ενθαρρύνουν την παράβαση του εν λόγω κανονισμού.
- 57 Επομένως, προκειμένου να εφαρμοστεί η διάταξη αυτή πρέπει να συντρέχουν δύο προϋποθέσεις. Αφενός, η αμοιβή των οδηγών, έστω και αν χορηγείται υπό μορφή επιδομάτων ή προσαυξήσεων μισθού, πρέπει να υπολογίζεται με βάση τη διανυθείσα απόσταση και/ή τον όγκο των μεταφερομένων εμπορευμάτων. Αφετέρου, η αμοιβή αυτή πρέπει να είναι ικανή να θέσει σε κίνδυνο την οδική ασφάλεια και/ή να ενθαρρύνει τις παραβάσεις του κανονισμού 561/2006.
- 58 Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι από την οδηγία 2003/59, και ιδίως από την αιτιολογική σκέψη 10 καθώς και από το παράρτημα I αυτής, σε συνδυασμό με την οδηγία 2006/126, προκύπτει ότι η απαίτηση οι οδηγοί οχημάτων για την οδική μεταφορά εμπορευμάτων των οποίων το βάρος υπερβαίνει τους 3,5 τόνους και τα οποία υπάγονται στον κανονισμό 561/2006 να επιμορφώνονται στη βελτιστοποίηση της καταναλώσεως καυσίμων δύναται να έχει θετικές συνέπειες τόσο για την κοινωνία όσο και για τον ίδιο τον τομέα των οδικών μεταφορών.
- 59 Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι το δίκαιο της Ένωσης απαιτεί να διαθέτουν οι οδηγοί των εν λόγω οχημάτων την ικανότητα να οδηγούν κατά τρόπο ορθολογικό και οικονομικό, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 561/2006 απαγορεύει, καταρχήν, στις επιχειρήσεις μεταφορών να προωθούν αυτό το είδος οδήγησης παρέχοντας οικονομικό κίνητρο υπό τη μορφή επιδόματος.
- 60 Εντούτοις, τέτοιου είδους επίδομα δεν θα ήταν συμβατό με την ως άνω διάταξη αν, αντί να συνδέεται αποκλειστικά με την εξοικονόμηση καυσίμων, ανταμείβει μια τέτοια εξοικονόμηση με γνώμονα τη διανυθείσα απόσταση και/ή τον όγκο των προς μεταφορά εμπορευμάτων με τρόπο που παρακινεί τον οδηγό να επιδεικνύει οδηγική συμπεριφορά ικανή να θέσει σε κίνδυνο την οδική ασφάλεια και/ή να διαπράξει παραβάσεις του κανονισμού 561/2006.
- 61 Επομένως, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να καθορίσει, υπό το πρίσμα των ανωτέρω εκτιμήσεων σχετικά με το περιεχόμενο του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 561/2006, τα χαρακτηριστικά και τα αποτελέσματα του επίμαχου στην κύρια δίκη επιδόματος.
- 62 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να επισημανθεί ότι η εξοικονόμηση καυσίμων εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, οπότε απλώς και μόνον το γεγονός ότι το επίδομα εξοικονομήσεως καυσίμων θα μπορούσε να παρακινήσει ορισμένους οδηγούς να κυκλοφορούν με το κιβώτιο ταχυτήτων στο νεκρό σημείο στις κατωφέρεις δεν μπορεί, αφ' εαυτού, να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι ένα τέτοιο επίδομα παραβιάζει την απαγόρευση του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 561/2006.

63 Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 561/2006 έχει την έννοια ότι δεν απαγορεύει, καταρχήν, σε επιχείρηση οδικών μεταφορών να χορηγεί στους οδηγούς επίδομα υπολογιζόμενο επί της εξοικονομήσεως που επετεύχθη υπό τη μορφή μείωσης της καταναλώσεως καυσίμων σε συνάρτηση με τη διανυθείσα διαδρομή. Εντούτοις, τέτοιου είδους επίδομα θα παραβίαζε την απαγόρευση που προβλέπει η εν λόγω διάταξη αν, αντί να συνδέεται αποκλειστικά με την εξοικονόμηση καυσίμων, ανταμείβει μια τέτοια εξοικονόμηση με γνώμονα τη διανυθείσα απόσταση και/ή τον όγκο των προς μεταφορά εμπορευμάτων με τρόπο που παρακινεί τον οδηγό να επιδεικνύει οδηγική συμπεριφορά ικανή να θέσει σε κίνδυνο την οδική ασφάλεια και/ή να διαπράξει παραβάσεις του κανονισμού 561/2006.

Επί του πέμπτου ερωτήματος

64 Με το πέμπτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν μια οδηγία η οποία δεν έχει μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο δύναται να δημιουργήσει υποχρεώσεις για ιδιώτη τις οποίες ένας άλλος ιδιώτης δύναται να επικαλεστεί κατ' αυτού στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς.

65 Συναφώς, καίτοι κατά πάγια νομολογία οσάκις μια ερμηνεία συνάδουσα προς το εθνικό δίκαιο αποδεικνύεται αδύνατη, ακόμη και μια σαφής, ακριβής και απαλλαγμένη αιρέσεων διάταξη οδηγίας η οποία αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων ή στην επιβολή υποχρεώσεων στους ιδιώτες δεν μπορεί να έχει εφαρμογή, αυτή καθεαυτήν, στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς ανακύπτουσας αποκλειστικώς μεταξύ ιδιωτών (πρβλ. απόφαση της 7ης Αυγούστου 2018, Smith, C-122/17, EU:C:2018:631, σκέψεις 41 και 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), διαπιστώνεται, όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 74 των προτάσεών του, ότι, εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο ούτε τους λόγους για τους οποίους υπέβαλε το συγκεκριμένο ερώτημα διευκρίνισε, ούτε διασαφήνισε ποια είναι η σχέση μεταξύ των κρίσιμων διατάξεων της οδηγίας 96/71, οι οποίες κατά τα λοιπά δεν προσδιορίστηκαν περαιτέρω από το εν λόγω δικαστήριο, και της εφαρμοστέας στην υπόθεση της κύριας δίκης νομοθεσίας.

66 Κατά το άρθρο 94, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, κάθε αίτηση προδικαστικής αποφάσεως περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, «έκθεση των λόγων που οδήγησαν το αιτούν δικαστήριο να υποβάλει ερωτήματα ως προς την ερμηνεία ή το κύρος ορισμένων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, καθώς και της κατά τη γνώμη του σχέσεως μεταξύ των διατάξεων αυτών και της εφαρμοστέας στη διαφορά της κύριας δίκης εθνικής νομοθεσίας».

67 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, προκειμένου να του παρασχεθεί η δυνατότητα να εκπληρώσει την αποστολή του σύμφωνα με τις Συνθήκες στο πλαίσιο προδικαστικής παραπομπής, είναι απαραίτητο τα εθνικά δικαστήρια να εξηγούν τους συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους θεωρούν ότι η απάντηση στα ερωτήματά τους είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης (διάταξη της 14ης Απριλίου 2021, Casa di Cura Città di Parma, C-573/20, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2021:307, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

68 Ως εκ τούτου, το πέμπτο προδικαστικό ερώτημα είναι απαράδεκτο.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 69 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σε αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Η οδηγία 96/71/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με την απόσπαση εργαζομένων στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών, έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται στις διεθνικές παροχές υπηρεσιών στον τομέα των οδικών μεταφορών.
- 2) Το άρθρο 3, παράγραφος 1, και το άρθρο 6 της οδηγίας 96/71, σε συνδυασμό με το άρθρο 5 αυτής, έχουν την έννοια ότι η εκ μέρους του εγκατεστημένου σε κράτος μέλος εργοδότη παράβαση της νομοθεσίας ενός άλλου κράτους μέλους όσον αφορά τον κατώτατο μισθό πρέπει να δύναται να προβληθεί κατά του συγκεκριμένου εργοδότη από αποσπασμένους εργαζομένους του πρώτου κράτους μέλους ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού, εφόσον τα εν λόγω δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία.
- 3) Το άρθρο 3, παράγραφος 7, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 96/71 έχει την έννοια ότι ημερήσια αποζημίωση της οποίας το ποσό διαφέρει ανάλογα με τη διάρκεια της αποσπάσεως του εργαζομένου συνιστά επίδομα σχετικό με την απόσπαση που αποτελεί μέρος του κατώτατου μισθού, εκτός αν καταβάλλεται ως επιστροφή των δαπανών στις οποίες πράγματι υποβλήθηκε ο εργαζόμενος λόγω της αποσπάσεως, όπως τα έξοδα ταξιδιού, κατοικίας ή διατροφής ή αν αντιστοιχεί σε προσαύξηση η οποία μεταβάλλει τη σχέση μεταξύ της παροχής του εργαζομένου, αφενός, και της αντιπαροχής που αυτός λαμβάνει, αφετέρου.
- 4) Το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών και για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 3821/85 και (ΕΚ) 2135/98 του Συμβουλίου καθώς και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3820/85 του Συμβουλίου, έχει την έννοια ότι δεν απαγορεύει, καταρχήν, σε επιχείρηση οδικών μεταφορών να χορηγεί στους οδηγούς επίδομα υπολογιζόμενο επί της εξοικονομήσεως που επετεύχθη υπό τη μορφή μειώσεως της καταναλώσεως καυσίμων σε συνάρτηση με τη διανυθείσα διαδρομή. Εντούτοις, τέτοιου είδους επίδομα θα παραβίαζε την απαγόρευση που προβλέπει η εν λόγω διάταξη αν, αντί να συνδέεται αποκλειστικά με την εξοικονόμηση καυσίμων, ανταμείβει μια τέτοια εξοικονόμηση με γνώμονα τη διανυθείσα απόσταση και/ή τον όγκο των προς μεταφορά εμπορευμάτων με τρόπο που παρακινεί τον οδηγό να επιδεικνύει οδηγική συμπεριφορά ικανή να θέσει σε κίνδυνο την οδική ασφάλεια και/ή να διαπράξει παραβάσεις του κανονισμού 561/2006.

(υπογραφές)